Tapınakçılar Siyonistler ve Masonlar – Birinci Kitap

Bölüm 14

Önceki Bölüm : Saint Bernard

Şövalyelerin Özellikleri

Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın oluşumuyla bağlantılı olmak üzere ortaya konmuş bir başka senaryo daha var. Özetle şöyle deniyor:

"Bu tarikatın asıl kurucusu, Theocletes ve Hugues de Payen olmadığı gibi, Saint-Bernard da değildir."

Eeee!

"Tüm bu işlerin ardında, hepsinden daha güçlü bir kişi vardı. O güçlü kişi, bu işin başından beri hep oradaydı; adı sık sık geçiyordu ama perde arkasında kalmayı yeğlediği için hiç kimse tüm bunların onun başının altından çıktığını fark etmiyordu."

Böyle denilince, sözü edilen o kişinin kim olduğunu, kim olabileceğini kestirebilmek için öyle uzun boylu düşünmek gerekmez. Bu bir bilmece de sayılmaz. Belli: **Champagne Kontu Hugues**.

Senaryo bunu doğruluyor ve devam ediyor:

"Champagne Kontu'nun amacı, politik ve ekonomik bakımdan Avrupa'ya egemen olacak bir örgüt oluşturmaktı.

Bunun sağlanabilmesi için ise, önce Katolik Kilisesi'nin kontrolünü ele geçirmek gerekiyordu.

Fakat bunları yapabilmek için kendisi açıkça ortaya çıkamazdı. Güvenliği için geri planda kalmalıydı.

Nitekim Benediktin Tarikatı'nın olabildiğince zayıflatılıp onun yerine Sistersiyen Tarikatı'nın yerleştirilmesi girişimi, aynı amaç doğrultusundaydı. Champagne Kontu o kocaman araziyi boşuna bağışlamamıştı.

Bu girişim, Avrupa'da sonraki yüzyıllarda izlenmiş olan bir entrikalar zincirinin ilk halkasıdır."

Buna kesin bir gerçek gözüyle bakamayız. Sadece bir senaryo, tamam... Bir başka komplo teorisi, o da tamam… Her bu gibi senaryolarda olduğu gibi, işin doğrusunun böyle olduğu kanıtlanamaz ama buna "olmayacak bir şey" de denilemez.

Şu daha önce sözünü etmiş olduğumuz soy ağacı çizelgelerine bir göz atacak olursak, Champagne Kontu Hugues, Godfrey de Bouillon gibi soyu Merovenjler'e kadar uzananların arasında görülür. Aynı tutkuya o da kapılmış olabilir. Ancak bu senaryo özetine bakılırsa Godfrey gibi sadece Kudüs'e sahip çıkmak istemiyle yetinmeyip, bu ülküyü tüm Avrupa'yı kapsayacak bir boyutta genişletmiş. Öyle deniyor.

Kaldı ki, Benjaminlerin değil, aradan yüzyıllar geçtikten sonra Merovenjlerin politik haklarının yeniden elde edilmesi amaçlanıyorsa; Godfrey de Bouillon'un değil ama Champagne Kontu'nun girişiminin bu amaç ile çok daha uyumlu olduğu söylenebilir.

*** * ***

Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın kuruluşuyla bağlantılı olmak üzere birçok kimsenin zihnini kurcalayan sorulardan biri de şudur:

«Bu örgüt Katolik Kilisesi Konseyi'nin kararıyla resmen bir tarikat olduğuna göre, neden ileri gelenlerine bir tarikatın niteliğine daha uygun olabilecek bir başka unvan verilmemiş?... Üstat unvanı, bu tarikatın üyelerinin diğer askerlerden (şövalyelerden), soylulardan ve din adamlarından farklı olduklarını vurgulamak için mi seçilmiş?... Yoksa bu, Tapınak Şövalyelerinin ileri gelenlerinin gizli bir "yüce bilgi"ye sahip olduklarının vurgulanması amacından mı kaynaklanıyor?»

Bu konuda tarihte yapılmış hiçbir açıklama yok. Yorum serbest.

Nitekim kimilerine göre Tapınak Şövalyeleri, Kudüs'te çok önemli bir bilgi elde etmişti. Üstelik bu bilgi, Hz. Süleyman'ın olduğu söylenen "Kutsal Geometri" kitabında yazılı olanlardan daha önemliydi. Bu bilgi ulu orta açıklanacak olursa, Katolik Kilisesi temelinden sarsılır hatta devrilir, tepe taklak olurdu.

Dolayısıyla, bu şövalyelerin elde etmiş olduğu bilgiyi "sır" olarak saklamalarının sağlanması için Papa 2. Honorius'a şantaj yapılmıştı. Bu bir blöf değildi. Kanıtları gösterilmişti. Bunun üzerine Papa, önce tarikatın kurulmasına sonra da bu örgüte olağanüstü ayrıcalıklar tanımaya razı olmuştu.

Bu sır ne olabilir?

Bilinmiyor. Adı üstünde: "sır".

*** * ***

Diyelim ki bu sır, İsa'nın çarmıha gerildikten sonra ölmeyip daha çok yıl yaşamış ve çoluk çocuğa karışmış olduğunu açık seçik bir biçimde ortaya koyan kanıtlardan oluşuyordu.

Daha önce anlattıklarımıza bakarak, bunu pek önemli bulmayabilirsiniz.

Fakat bunu şimdi, bugün, yakın geçmişimizde elde edilmiş bulgulara, çağdaş bilgilere ve çağımızın anlayışına dayanarak yaparsınız.

12. yüzyılda Hıristiyan dünyasında olsaydınız, böyle bir şey yapamazdınız; bunu düşünmezdiniz, düşünemezdiniz bile!…

Eğer o tarihte yaşasaydınız, böyle bir bilgi sizi şoka uğratırdı.

Geçirdiğiniz şoku atlatabilir de kendinize gelebildiyseniz, o düşünü hâlâ kafanızın içindeyse, siz de onu ulu orta açıklamaya kalkışacak olsaydınız, ne oldurdu biliyor musunuz?

Hemencecik ve sonsuza dek susturulurdunuz.

Nitekim aynı yüzyılın sonlarına doğru bunu ve buna benzer birtakım bilgi ya da düşünüleri ortaya serenler çıktı. Her birinin yaşamı, sağlıklı olmasına karşın birdenbire sona erdi.

"Kral Arthur" başlıklı bölümde değindiğimiz tarihçi şair Chrétien de Troyes bunun tipik bir örneği.

Olayın yeri de aynı: Fransa'da Champagne bölgesinde yer alan Troyes kenti ve çevresi.

Crux Pattée

Tapınak Şövalyelerinin, sıradan insanlardan ve diğer şövalyelerden farklı bir görünümlerinin olması gerekli görülmüştü. Böylece herkes onları kolayca tanır, saygıda kusur etmezdi.

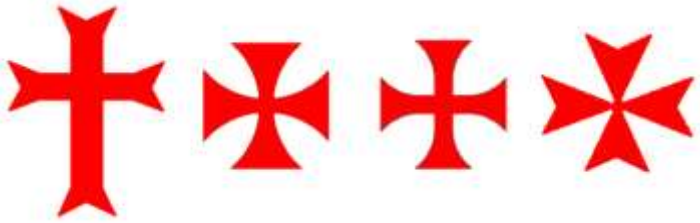
O dönemde erkekler sık sık sakal tıraşı olur, saçlarını kesmeyerek uzatırdı. Tapınak Şövalyelerinin ise bunun tam tersini yapmaları, Sistersiyen keşişleri gibi saçlarını kısa kesip sakal bırakmaları öngörüldü. Hem böylece saçları diğer şövalyelerden kimileri gibi miğferlerinden dışarı taşmazdı.

Sistersiyen keşişleri gibi beyaz bir cübbe değil ama beyaz bir tunik ve gerektiğinde bunun üstüne beyaz manto giymeleri benimsendi.

1147 yılında Papa 3. Eugenius tarafından uygun görülünce, tuniklerinin göğsüne "Crux Pattée" (Pençeli Haç) olarak anılan, kırmızı renkli haçı yerleştirdiler. Urfa, Musul ve Suriye'nin Selçukluların eline geçmesi üzerine, 1148 yılında düzenlenen İkinci Haçlı Seferi'ne bu giyimle katıldılar.

Haç, dilimizdeki sözlük anlamı bakımından “çapraz” demektir. Her nedense U biçimindeki bir işaret hemen Hıristiyanlık ile bağdaştırılır. Tıpkı Y biçiminde bir simgenin hemen Yahudilik ile bağdaştırılması gibi... Ancak Hıristiyanlıkta farklı biçimde birçok haç vardır. “Crux Pattée” bunlardan biridir.

Dendiğine göre bu haç, Hıristiyanlıktan çok önce, Benjaminler tarafından giyimlerinde bir süs öğesi olarak kullanılırmış. Öyle dense de, “Crux Patteé” olarak anılan haçın tam nasıl olduğu üzerine bir görüş birliği yok. Birkaç ayrı seçenek var ve bunların hepsi Tapınak Şövalyeleri’ne atfediliyor.

Günümüzde artık Ian Fleming’in “007 James Bond” serisi yapıtları ile bunların sinemaya uyarlanmış senaryoları klasik oldu. Bu nedenle belki o roman ve filmlerdeki kod numarası “00” ile başlayan İngiliz ajanlarının ayrıcalığını bilmeyen olabilir. Sadece bu ajanlara tanınan ayrıcalık, gerektiğinde ve hiç kimseye hiçbir hesap vermek zorunda olmaksızın insan öldürme hakkıydı. İşte bu hak, Tapınak Şövalyelerine de resmen tanınmıştı. Bunun için şöyle bir gerekçe gösterilmişti:

“Bir keşiş, manastırda gününü Tanrı’nın şanlılığını desteklemek üzere dua ile geçirir. Tarikat üyesi bir şövalye ise, bunun için savaşır. Yani bir şövalyenin savaşı, onun tapınmasıyla özdeştir.”

*** * ***

Tapınak Şövalyeleri, ilke olarak, bir dinsel tarikat üyesi olmaktan önce asker sayılırdı. Dolayısıyla, herhangi bir savaşa katıldıklarında kendilerine özgü bir flâma taşımaları, böylece herkesin onları kolayca ayırt etmesi öngörüldü.

Bu pek basit bir flâmaydı. Üst yarısı siyah, alt yarısı beyazdı. Üzerinde başka hiçbir simge ya da amblem yoktu. Düşey bir direk üzerine takılıp sarkıtılmaz, at üstünde bir şövalye tarafından yatay tutulur, böylece üstte siyah altta beyaz bir kare görünürdü.

Bu flâmanın neyi simgelediği hiçbir zaman resmen açıklanmadı. Bu bağlamda yapılmış yorumlarda; flâmanın siyah olan yarısının karanlığı yani maddi dünyanın günahlarını simgelediği, beyaz bölümünün ise şövalyelerin tarikatın sunduğu arınmış aydınlıktan yararlandığını belirttiği söylenir.

Simgesel anlamı her ne olursa olsun, Tapınak Şövalyeleri için bu flâma çok önemliydi. Öylesine ki, savaşta tüm şövalyeler her an bu flâmayı görebilmeliydi. Yere düşmesi ya da yitirilmesi, yenilgi ile özdeş sayılırdı. Bu nedenle de savaş sırasında flâmayı on şövalye birden korurdu.

Bu şövalyelerinin bir de amblemi vardı. Bunda tek bir atı paylaşmakta olan iki şövalye görülmekteydi.

Bu amblemin nereden ve nasıl çıktığı bilinmemektedir. Kimilerinin bu konuya ilişkin varsayım ya da yorumu şöyle özetlenebilir:

Bu amblem, anısal olarak "İsa'nın Yoksul Askerleri" dönemindeki bir olguyu yansıtır. O tarihte şövalyelerin, yaşlanan atlarının yerine yenisini alacak paraları yoktu. Kudüs kralına başvursalar, hepsine birer genç ve güçlü at verilirdi. Fakat şövalyeler her bakımdan kendi olanaklarıyla geçinmeyi öngörmüştü. Kraldan at istemeyi kendilerine yedirememiş, olanı paylaşmayı yeğlemişlerdi.

Bu amblem, çağımızdaki Tapınakçılar tarafından da kullanılıyor. [Çağdaş Tapınakçılardan bu çalışmanın üçüncü kitabında söz edeceğiz.]

*** * ***

Tapınak Şövalyeleri Tarikatı, Fransa'nın Troyes kentinde toplanan Kilise Konseyi'nin onayı ve kurallarının belirlenip yürürlüğe konmasıyla birlikte hızla gelişti.

Avrupa'daki tüm ülkeleri teker teker dolaşan Büyük Üstat Hugues de Payen, gittiği her yerde herkes tarafından saygıyla karşılandı.

Ertesi yıl, Hıristiyan dünyasının hemen her yanından Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'na bağışlar yağmaya başladı.

Demek ki bu şövalyelerin görmüş olduğu saygı, sırf maddi zenginlik ya da zengin gibi görünmenin sağladığı bir "görünüşte saygı" değildi. Mutlaka başka bir gerekçesi vardı. Çok zengin olan bir örgüte bu kadar bağış yapılmasının anlamı olmazdı. Şu halde ortada hazine diye de bir şey yoktu.

Ancak şunu da unutmayalım: Papa 2. Honorius, Hıristiyanları, bu tarikata destek vermeye çağırmıştı. Demek oluyor ki, Papanın isteğine yerine getiren her kişi günahlarından arınacaktı.

Bu açıkça dinin kötüye kullanılması değil midir?

Evet öyle… Tarih boyunca görülmüştür ve günümüzde de görülmektedir. İnsanlar ne kadar bilgisiz olursa, buna o kadar kanmaktadır. Nitekim burada Ortaçağ Hıristiyan dünyasından söz ediyoruz. Avrupa'nın olasıya karanlığa gömülmüş olduğu, bilgisizliğin en yaygın olduğu bir dönemden…

* * *

Artık Tapınak Şövalyeleri tarikata yeni üyeler de alacaktı.

Bu duyulur duyulmaz, Avrupa'daki genç soylular, Tapınak Şövalyelerine katılabilmek için birbirleriyle âdeta yarışır oldu.

Niçin soylular?

Sadece soylular alınıyordu da ondan… Zaten tarikata katılabilmek için gerekli bağışları ancak soylular verebilirdi.

Tapınak Şövalyeleri Tarikatı, birkaç yıl içinde Avrupa'nın birçok yerinde çok sayıda taşınmaz mülk edindi. Başta İngiltere, İskoçya, Felemenk *(Belçika)*, Fransa, Portekiz ve İber Yarımadası'ndaki diğer krallıklar olmak üzere, Avrupa'nın her yanına yayıldı.

Mülk edinme iki şekilde oluyordu. Biri, bildiğimiz, anladığımız anlamdaki bağış, ikincisi ise pek bilmediğimiz ve anlamakta güçlü çekeceğimiz tarzdaki diğer bağış… Bunlardan ikincisine daha sonra da değineceğiz ama özeti şöyle: Tapınak Şövalyesi olmak isteyen bir kişi, tüm mal ve mülkünü tarikata bağışlamak durumundaydı.

Kimileri, Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın taşınmaz mülk edinmeye çok daha önceki bir tarihte başladığını ileri sürer.

Bu iddiaya göre; 1124 yılında Anjou Kontu Fulk, Provénce'deki bir arazisini (günümüzdeki Fransa'nın Akdeniz'e yaslanan kıyısında) şövalyelere bağışlamıştı. Hugues de Payen, daha o tarihte "büyük üstat" olarak anılmaktaydı. Tapınak Şövalyeleri, kontun bu iyiliğini unutmadı ve Kral 2. Baudouin öldükten sonra onun Kudüs kralı olmasını sağladı. [Anjou, Fransa'nın batısına doğru, Normandiya'nın güneyinde kalan bir vadinin bulunduğu bölgedir.]

Bu iddia, -doğruysa- Tapınak Şövalyeleri'nin örgütlenişinin anlatılandan çok daha önceki bir tarihte planlandığını, üstelik Kudüs'te hiç de denildiği gibi kendi içlerine kapanık kalmadıklarını, orada bulunan ve kralın seçiminde oy kullandıklarını, üstelik diğer şövalyeler ve soylular üzerinde olağanüstü bir etkilerinin olduğunu gösterir.

Hangisinin doğru olduğu bilinmiyor.

Bilinen tek şey şu ki, 1128 yılı sonrasında tarikata çok sayıda yeni şövalye kabul edildi. Merkezinin Kudüs'te yer almasına karşın, tarikatın bundan sonraki asıl gelişimi Avrupa'da görüldü.

Büyük Üstat Hugues de Payen, 1130 yılında artık gezilerini bitirmiş olarak Avrupa'dan ayrılıp Kudüs'ün yolunu tutarken, ardında en az 300 Tapınak Şövalyesi bırakmış olduğu söylenir.

Eğer doğruysa, o günün koşulları altında iki yıl gibi kısa bir süre içinde bu sayıya ulaşmış olmak büyük bir aşama sayılır.

* * *

Bu konu ile bağlantılı olmak üzere İngilizce kaynakların birçoğunda, Hugues de Payen'in İngiltere'ye gidişi ve Kral 3. Henry tarafından karşılanışı uzun uzun anlatılır.

Çoğu konuda olduğu gibi, bu anlatımlarda da İngiltere'nin ön plana çıkarılması, olayların İngilizleştirilmesine çalışma eğilimi kendini belli eder.

Oysa iki nokta ille de (özellikle) göz ardı edilmektedir.

1 - İngiltere Kralı 3. Henry'nin karısı Elenaore, Fransa'nın güneyindeki Provénce ilinden gelmeydi. Tapınak Şövalyeleri, Avrupa'da özellikle Languedoc ile birlikte bu bölgeyi öteden beri çok önemli tutmuştur. (O tarihlerde bu bölge Fransa Krallığı'na bağlı değildi.)

2 - Hugues de Payen aslında İngiltere'den çok İskoçya'da kalmıştır. Eşinden ötürü Fransa'daki Saint-Clair, dolayısıyla İskoçya'nın Sinclair ailesiyle bir akrabalık bağı vardı. Nitekim tarikatın Britanya'da aldığı ilk toprak bağışı onlardan gelmişti. Britanya'daki ilk karargâh da İskoçya'daki Ballontrodoch adlı yerde kurulmuştu.

Bu kitabın sonraki bölümlerinde anlatacaklarımız, Hugues de Payen'in İskoçya'ya gidişinin önemini belirginleştirecek.

Nitekim 14. yüzyıla gelindiğinde, Tapınak Şövalyeleri'nin Avrupa'nın çoğu yerinde yok oluşlarına karşılık, İskoçya'daki varlıklarının sürdüğünü de göreceğiz.

* * *

"İsa'nın Yoksul Askerleri" adıyla yola çıkmış olan ilk dokuz şövalyeden kimisi Hugues de Payen ile birlikte Kudüs'e döndü, kimisi Avrupa'da kurulan karargâhların başına geçti.

Hani bu şövalyeler mal ve mülk edinmeyecekti?... Hani yoksul bir yaşam sürdüreceklerdi?... Ne oldu da böyle yozlaşıverdiler?

Yozlaşmadılar. İlk sözlerine bağlı kaldılar. Kişisel mal ve mülk edinmediler. Çok zengin oldular ama zenginleşen bireysel düzeyde kendileri değildi. Her şeyleri hatta bir üniforma gibi giydikleri tunik bile tarikatın malıydı.

Her şey ortaktı.

Ortaçağ Avrupası'nda o tarihlere kadar hiç de alışılmamış, bambaşka bir anlayışla yepyeni bir imparatorluk oluşuyor gibiydi.

Ayrıcalıklar

12. yüzyılın ilk yarısında birbirini izleyen dört papadan hepsinin Saint-Bernard'a şükran borcu vardı. Dolayısıyla her biri, Tapınak Şövalyelerinin daha geniş olanaklar ve daha çok güç elde etmesine yardımcı oldu.

Papa 2. Innocentus, 1139 yılında **"Omne Datum Optimum"** *(Her Şeyin En İyisi)* başlığını taşıyan bir bildirge yayımladı. Buna göre; Tapınak Şövalyeleri, her nerede olursa olsun doğrudan papaya bağlı olacaktı. Tarikatın üyeleri sadece büyük üstada, büyük üstat da sadece papaya karşı sorumluluk taşıyacaktı.

Bunun anlamı, hiçbir kralın ya da bir diğer egemen gücün herhangi bir Tapınak Şövalyesi üzerinde hiçbir yetkisinin olmadığıydı.

Üstelik bu şövalyeler, herhangi bir ülkenin yasalarına ya da oradaki en üstün egemen gücün buyrultusuna uymak zorunda da değildi. Tümüyle özgür ve bağımsızdılar. Sadece kendi üstatlarının dediğini yapmakla yükümlüydüler, o kadar.

Böylece Tapınak Şövalyeleri, kendi yasalarını kendileri yapan, kendi kendilerini yöneten özerk bir yapı edinmenin yanı sıra, Katolik Kilisesi'nin indinde krallarla da eş düzeye geldiler.

Masonik yazında, Ortaçağın o dönemlerinde inşaatçılık mesleği ve zanaatını yürütmekte olan, sonradan "operatif mason" olarak anılmış kişilerin, dönemin soyluları, rahipleri ve askerleri gibi nasıl özgür insan kategorisine geçmiş oldukları sitayişle anlatılır. Günümüzdeki "özgür mason" (hür mason) teriminin de oradan gelme olduğu belirtilir. [Fransızcada "franc-maçon", İngilizcede "freemason", Almancada "freimaurer".]

Ancak Tapınak Şövalyeleri'nin gelmiş olduğu şu düzeye bakılırsa, onların özgürlüğü ve ayrıcalıkları sıradan soyluları bile kıskandırırdı.

Tarikatın etkinlik göstereceği alanın, ülkeler coğrafyası bakımından belirli bir sınırı da yoktu. Böyle olunca, Kutsal Roma İmparatorluğu'na bile taş çıkaracak duruma gelmişlerdi.

1144 yılında Papa 2. Celestine, tarikata sağlanmış olan ayrıcalıklar bakımından daha da ileri gitti. **"Milites Templi"** *(Tapınak Askeri)* başlığını taşıyan bildirgesiyle, Tapınak Şövalyelerini dinsel yükümlülüklerinden bağışık tuttu. Öyle ki, bundan böyle hiçbir din görevlisi, bir Tapınak Şövalyesini kınayamaz, ona kiliseye niçin gelmediğini soramazdı. Dahası, hiç kimse bir Tapınak Şövalyesinden herhangi bir konuda yemin etmesini de isteyemezdi.

Öncekini âdeta bütünlemek üzere Papa 2. Lucius tarafından 1145 yılında yayımlanan **"Militia Dei"** *(Tanrı'nın Askerleri)* başlıklı bildirgeyle, Tapınak Şövalyelerine, istedikleri yerde, hiç kimseden izin almak zorunda kalmaksızın kilise inşa etme, kendi ölülerini kendi mezarlıklarına gömme hakkı tanındı.

Dahası, Tapınak Şövalyeleri, bundan böyle kendi kiliselerine kendi rahip ve piskoposlarını atayabilirdi. Hiçbir din adamı hatta bir kardinal bile bir Tapınak Şövalyesini aforoz etmeye kalkışamazdı.

Tapınak Şövalyelerine tanınan bu gibi ayrıcalık ve üstün yetkiler, önceleri sanki tarikatın lehine gibi görünmüştü ama ilerleyen yıllarda bu iş tersine tepmeye başladı.

Çünkü sadece sıradan halkın değil, özgür insanların, soyluların hatta kralların üzerinde bile otoriteleri olan Hıristiyan din adamları, bu şövalyelerin karşısında güçsüzdü. Küçük düşürülmüşlerdi. Papaya da bir şey diyemiyor, şövalyelere tanınmış olan bu hakların geri alınmasını isteyemiyorlardı. İşte bu nedenle özellikle din adamları, bir yandan dudaklarını ısırırken, diğer yandan Tapınak Şövalyelerine diş bilemeye başladılar.

Bu kitabın daha sonra gelecek olan **"Güzel Filip"** başlıklı bölümünde, Tapınak Şövalyelerinin dinsel açıdan sapkın olmakla suçlandığını göreceğiz.

Tapınak Şövalyelerinin özellikle Katolik inancı bakımından sonraları gerçekten sapkın olup olmadıkları apayrı bir konudur. Fakat şu özetlediğimiz ayrıcalıklarına yansız bir görüş açısıyla bakılırsa, onlara bu kapıyı papaların açtığı söylenebilir.

*** * ***

Tapınak Şövalyelerinin böyle üstün düzeye gelişi, sadece Saint-Bernard'ın birbiri ardınca gelen dört papa üzerindeki etkisiyle sağlanmış değildi. Bu durum, âdeta bir çorap söküğü gibi birbirini izleyen etkenlerin sonucuydu. İlk papa elini vermiş, ardından gelenler kolunu da kaptırmıştı.

Tapınak Şövalyelerine karşı kralların ve sıradan din adamlarının değil, papanın bile nasıl çaresiz kaldığına ilişkin bir örnek verelim.

1144 yılında Müslümanlar önce Musul ile Suriye'yi, ardından Urfa'yı ele geçirmişti. Hıristiyanlık, o tarihlerde "Edessa" olarak anılan önemli bir kalesini yitirmişti. Geri alınması için bir haçlı seferi düzenlenmesi gerekiyordu. Papa 3. Eugenius, bu haçlı seferinin doğrudan kendi kontrolü altında yapılmasını istiyordu. Bunun da bir tek yolu vardı: Toplanacak haçlı ordusunu, "papanın ordusu" sayılan Tapınak Şövalyelerinin yönetmesi.

Fransa Kralı 7. Louis, seferi tüm gücüyle desteklemeyi benimsedi ama ordusunu Tapınak Şövalyelerinin komutası altına vermeye yanaşmadı. Beri yanda Tapınak Şövalyelerinin o tarihteki büyük üstadı Robert de Craon da Papa'ya, kendilerinin başka birinin komutu altına kesinlikle girmeyeceklerini, aksi halde sefere katılmayacaklarını belirten sözler etti.

İki arada bir derede kalmış duruma düşen Papa, ister istemez yine Fransa Kralına dönerek ricacı oldu. Sonunda, Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın Paris'teki karargâhında 1147 yılında yapılan toplantıda, Papa ile ilişkilerini bozmak istemeyen Fransa Kralı büyük üstadın dayatmalarına boyun eğmek zorunda kaldı.

Tapınak Şövalyelerinin tek tek ne denli güçlü olduğu ise tartışma götürür. Acaba bu şövalyeler, koskoca bir haçlı ordusunu yönetebilir miydi? Hatta birer savaşçı olarak yeterince güç, beceri ve üstünlükleri var mıydı?

Bunlar belli değil.

Belli olan o ki, artık her yerde herkese her istediklerini yaptırabilir olmaya başlamışlardı.

Sonraki Bölüm : Tapınakçılar